НА КОНВЕЄРІ — «Т-150»

В МІСЦЯ ВИРОБНИЦТВА

ПЯТИРІЧКА ДЕВ'ЯТА ★ РІК ДРУГИЙ

Перший складальний цех. Ось ті, в кого беруть приклад молоді харківські тракторобудівники: майстер І. С. Корж і кращий слюсар (справа) Яків Дерев'янко. Двадцять років на складанні трактора.

Молодь сьомого тракторного цеху. На фото (зліва направо): Анатолій Пономарьов, Анатолій Андрющенко, Микола Борисевич, Євген Бондаренко, Володимир Сарнов.

Фото А. КАПУСТИ.

І. Що сьогодні — новина?

ПІД ВИСОКИМ тихим небом людина робить найдревнішу і, може від того, найяснішу справу — засіває землю. Чортополох сам вродить, сам висівається, сам і вродить. А хліб — насущне наше — тільки там, де роботящі руки людські...

І сьогодні вже не новина: зібрали з оцього обширного клину по сорок, а он з того — по п'ятдесят навіть — дорідної пшениці. Новина, коли вироблення одного центнера хліба в цьому господарстві обійшлося копійки. Так, незначні копійки! І вже ж даремно мислити, що того досягло тільки трудівниче сумління.

Дружба з технікою — високопродуктивною, «розумною», безвідмовною, що дає і швидкість і якість, яка, зрештою, колись архаїчним (як би нам не було шкода) миле слово хлібороб, тільки завдяки цій дружбі сільського трудівника хліб поллється ще тим потоком — і сьогодні, і завтра, і завжди — густо, але дешевою ціною.

А, відомо, дешевше виробництво там, де вища продуктивність праці, де при високій швидкості не менш висока якість.

Сівалки «СУК-24», «СУБ-48». Добрі машини. Засівають поля зі швидкістю до 8 кілометрів на годину. Швидко, якщо порівняти з швидкістю довоєнного «Фордзона». Але сьогодні хлібороба, механізатора 7—8 кілометрів уже не задовольняють. Він прагне хоча б до подвоєної швидкості.

В цехах кіровоградського заводу «Червона зірка» творці машин дали такий висівний апарат. Універсаль-

(Закінчення на 2-й стор.).

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

СУБОТНІЙ ВИПУСК

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIII
№ 7 (1487). СУБОТА, 15 січня 1972 року Ціна 2 коп.

В ОБКОМІ ЛКСМУ

ЗА ВИСОКІ ВРОЖАЇ ЗЕРНОВИХ

Бюро обкому комсомолу прийняло постанову «Про схвалення листа молодих трудівників сільського господарства Ульяновського району до сільської молоді Кіровоградщини».

Райкомам та міськкомам ЛКСМУ, первинним комсомольським організаціям рекомендується розгорнути широку роботу по залученню комсомольців і молоді до боротьби за підвищення культури землеробства, вирощення високих і сталих врожаїв зернових культур, повсякденно пропагувати і поширювати передовий досвід та патріотичні починання молодих хліборобів.

ЧЕКАЄМО ГОСТЕЙ

17 січня розпочинається Другий народний кінофестиваль

Овод і Павка Корчагін, Чапаєв і Зоя Космодем'янська, Олег Кошовий і Юрій Гагарін ввійшли в нашу свідомість, як взірець для наслідування не лише з книжок. Кіно допомогло глибше їх зрозуміти, полюбити назавжди. Кожна молода людина може назвати ще десятки улюблених героїв фільмів, з кого вона вчилася робити життя.

Роль радянського кіно у вихованні нової людини взагалі велика, а у вихованні молодого покоління особливо, оскільки кіно має можливість, розповідаючи про героїв, поєднувати переконливість із великим емоційним впливом.

Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв у Звітній доповіді ЦК XXIV з'їздові КПРС підкреслював, що «в минуле п'ятиріччя наші література, театр, кіно, телебачення, образотворче мистецтво, музика, дали радянським людям багато нового, цікавого, талановитого. З'явилися нові твори і постановки, які реалістично, з партійних позицій, без прикрашування, але й без смакування недоліків висвітлюють минуле і сучасне нашого народу, зосереджують увагу на справді важливих проблемах комуністичного виховання і будівництва».

Молодь нашої області з багатьма кращими творами кіномистецтва, що вийшли в минулій п'ятирічці, познайомилася в 1970 році під час Першого обласного народного кінофестивалю. І ось знову — зустріч з прекрасним: у понеділок, 17 січня, стартує Другий народний фестиваль українських радянських кінофільмів, присвячений 50-річчю утворення Союзу РСР. Його проводить обком КП України та облвиконком разом з Комітетом по кінематографії при Раді Міністрів УРСР і Спілкою кінематографістів України.

Нашими гостями будуть кінозірки Л. І. Хитяєва, Т. М. Носова, М. Г. Булгаков, З. М. Кирієнко, актори студії «Мосфільм» В. С. Івашов, Г. О. Юматов, М. В. Крепкогорська, їх колега з «Ленфільму» М. М. Крюков, з Києва — кіноактриси Л. І. Алфімова, Н. В. Антонова, В. П. Гришоніна, Л. М. Дзюба, Р. С. Недашківська, С. О. Сергійчикова, актори І. Я. Гаврилюк, Б. М. Брондуков та інші. Молодь області матиме також можливість ближче познайомитися із відомими кінорежисерами Л. Ф. Биковим, Л. М. Осикою, С. М. Цибульником та з багатьма іншими як режисерами, так і кінодраматургами, кінознавцями.

Молоді приємно буде зустрітися з цими людьми, адже вони створили чимало образів і сучасників, і минувшини, гідних наслідування.

Міста і райони області поділені на 5 кущів. Комітет по кінематографії при Раді Міністрів УРСР та Спілка кінематографістів республіки створили відповідно 5 творчих груп з працівників кіномистецтва, які побувають у переважній більшості міст і районів області.

Комітети комсомолу мають подбати про те, щоб до зустрічей з кіномитцями залучити якнайбільше коло молоді, щоб якнайбільше юнаків і дівчат прогляну ло кращі твори кіномистецтва, які розповідають про досягнення СРСР, союзних республік, про патріотизм та інтернаціоналізм наших людей.

Під час кінофестивалю трудівники області познайомляться як з кінострічками попередніх випусків, так і з новинками довженківців та Одеської студії: «Білий птах з чорною ознакою» (автори сценарію Ю. Іллєнко та І. Миколайчук, режисер Ю. Іллєнко), «Захар Бернут» (за повістю І. Франка, автор сценарію Д. Павличко, режисер Л. Осика), «Жива вода» (автор сценарію Т. Шевченко, режисер Г. Кохан), «Софія Грушно» (автор сценарію В. Собко, режисер В. Івченко), «Тронка» (за мотивами роману О. Гончара, автори сценарію О. Гончар, А. Войтецький, Є. Хринюк, режисер А. Войтецький), «Відзага» (автор сценарію В. Земляк, режисер Г. Юнгвальд-Хилькевич), «Сеспель» (автор сценарію Ю. Збанацький, режисер В. Савельєв), «Ніна» (автор сценарію С. Смирнов, режисер О. Швачко), «Олеся» (за повістю О. Купріна, автор сценарію В. Дулгеров, режисер Б. Івченко), «Синє небо» (автор сценарію І. Нсвєров, режисер М. Толмачов), «Інспектор карного розшуку» (автори сценарію М. Маклярський, К. Рапопорт, режисер С. Цибульник), «Чортова дюжина» (автори сценарію В. Савченко, В. Воронін, В. Жилін, режисер В. Жилін), та інші.

Завдання комітетів комсомолу повсюди, навіть там, де не побувають кіномитці, організувати широке обговорення фільмів, забезпечити активну участь молоді в тематичних конференціях кіноглядачів.

Народний фестиваль — це зустріч з прекрасним, це — важлива політична і культурна подія в житті трудящих області. І кожна комсомольська організація, кожна група мають зробити все необхідне, щоб зустрічі з кіномитцями і їх творами якнайбільше збагатили духовно кожного комсомольця, кожного юнака чи дівчину.

ШИРОКА ПІДТРИМКА

У всенародне соціалістичне змагання за успішне виконання завдань дев'ятої п'ятирічки включаються працівники народної освіти республіки.

Ініціаторами виступили Запорізька і Черкаська області. Їх зобов'язання надрукувала газета «Радянська освіта».

У Запорізькій області у 1972—1973 навчальному році середню освіту набуватиме 91 процент випускників 8-х класів. В вечірніх та заочних школах навчатиметься 28 500 молодих виробничників. Понад 70 процентів школярів будуть забезпечені гарячим харчуванням. Відкриються нові навчально-виробничі цехи, майстерні, стане до ладу 22 школи, 29 дошкільних закладів, буде обладнано додатково 272 навчальні кабінети, 20 спортзалів.

До першого вересня цього року в Черкаській області буде введено в дію 19 шкіл на 8790 учнівських місць, в тому числі на кошти колгоспів, місцевого бюджету — 17 шкіл і 12 дошкільних закладів. Школярі отримають 7 спортивних залів, 20 майстерень, двадцять їдалень.

Ці зобов'язання знаходять широку підтримку працівників освіти і громадськості республіки.

(РАТАУ)

П'ЯТИРІЧКА ДЕВ'ЯТА ★ РІК ДРУГИЙ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

на комбінована сівалка «СК-3,6» — ось той перший важіль, що дасть змогу на тихому осінньому та весняному полі розвивати дійсно «космічні» швидкості.

І оскільки сівалка працює незмінно тільки в парі з добрим сталевим другом, то робітники підкували й коня для сільських трудівників — баского, сильного та гарного.

Хто ж для кого? Трактор для сівалки, чи сівалка для трактора? Ті, хто створює нові машини, якраз і передбачали новий швидкісний технічний комплекс.

Тож наше детальне знайомство з виробництвом трактора-супера «Т-150» — справжньої мрії механізаторів, що працюють на полях понад Ятранню і Росю, в Кулунді і на Ставропольщині.

— Про складність створення супертрактора «Т-150», — говорить головний конструктор, професор Б. П. Кашуба, — свідчать хоча б такі три факти. Тільки оригінальних деталей до цієї машини налічується десь тисячу двісті назв. Друге, виробництво «Т-150» вимагає, по суті, цілковитої реконструкції основних площ підприємства-гіганта. Третє, вірніше, друге «а». Вартість робіт, зв'язаних з технічним переозброєнням, перевищує вартість будівельних робіт при створенні «ХТЗ». Який же ти, «Т-150»? В чому твоя слава? Перша відзнака, яку цінять в тобі, — швидкість. Саме швидкість, бо звикли до того, що трактор — машина потужна. Що є сильнішє від нього? А ось швидкість! І хоч творці цієї машини не розділяють двох компонентів: швидкість за рахунок потужності, потужність за рахунок швидкості!

— Проблему швидкості, — розповідає головний конструктор, — вже почав успішно вирішувати випуск «Т-74» — гусеничної машини, яка відкрила дорогу виробництву швидкісних вітчизняних тракторів. Вона ж стала основою створення і могутнього «Т-150».

НА КОНВЕЙЄРІ — «Т-150»

2. Діалог перед тракторним цехом

Коли заходиш, і особливо — вперше в цехи двічі ордена Леніна, ордена Трудового Червоного Прапора Харківського тракторного заводу імені С. Орджонікідзе, навіть коротко знайомишся з експонатами його історії, бачиш нові моделі потужних машин, не поспішаєш зустрітися з якимсь окремим колективом, окремою людиною, розпитати про працю й життя. Спочатку хочеться якось посягнути ритм цієї велетенської кузні, її об'ємність, і мимоволі спадають на думку слова великого російського мислителя О. І. Герцена:

— Нам не можуть простити, що ми не тільки не загинули під владою іноземного ярма, але й скинули з себе гніт і склались у сильну життєздатну націю. Нам не можуть простити ні 1612, 1812...

Чуємо інший голос, з голосів, які стогорло лунали в перші роки наших перших п'ятирічок. Німецька соціал-демократична газета про перспективи тракторобудування в СРСР:

«Хапаєшся за голову! Верховні комісари всерйоз надіються, немов би то 7200 підучених підлітків, серед яких 85 процентів дівчат, зможуть сьогодні скопіювати методи Форда, засновані на досвіді цілого покоління, на висококваліфікованій і добре сплачуваній робочій силі, на кадрах першокласних інженерів і майстрів і, перш за все, на кращих у світі матеріалах».

Ми дивилися на фото, що стали вже хвилюючою історією.

...Тисячна юрба робітників на заводському дворі. Попереду — з прапорцем на високій вихлопній трубі — новенький колісний «ХТЗ». 1 жовтня 1931 року.

А ось вам, панове, і відповідь — всього через три з половиною роки після того знаменного дня заводу 1 жовтня.

— Є 100-тисячний!..

Можливо, дещо незграбний. Але це він допомагав утверджувати на селі соціалістичне життя. Це одна з тих 7200 «підучених підлітків», що мали сісти на перших сталевих коней, заплатила життям на жнивному колективному полі. І сьогодні в Гайворонському районі на Кіровоградщині ім'я сміливої дівчини Олени Батюк, якій куркульня помстилася хижими язиками полум'я, що забрали юне життя.

Ось він — шлях до «Т-150». Шлях славний і тернистий. Шлях Харкова. Шлях усього радянського народу.

Ударник комуністичної праці фрезерувальниця першого тракторного цеху Ніна **Унукович**. Щозмінне перевиконання завдань скорочує її особисту п'ятирічку.

Настрій молодого слюсаря третього складального Анатолія **Войчука** можна зрозуміти: одержав слова похвали від майстра.

3. «Дозвольте з вами на «ти»!

Спеціалісти твердять, що на створення нового трактора витрачається 5—7 років. Це сьогодні, в епоху великої технічної революції. Так говорить «Міжнародний стандарт». Але радянський спеціаліст, як і раніше, як і в роки перших п'ятирічок, дивує світ і польотом своєї творчої думки, і швидким їх втіленням.

А тепер кілька слів відносно могутності і всього іншого.

Від «Т-74» новий богатир важчий всього на сто кілограмів. А потужність? Вона більша в два рази, витрата пального менша майже на двадцять процентів. Взагалі, новотворена машина економічніша від попередньої на 60—70 процентів. Хіба це не мрія для механізатора? Ми звернулися до одного з майстрів першого складального цеху Івана Семеновича Корка з проханням розповісти дещо про нові зручності трактора. Оскільки саме він ці зручності якраз довершує.

— Ідеал машина, — почули у відповідь. — Гусеничний зразок, має вісім передніх швидкостей. Оранку провадить зі швидкістю 9 кілометрів на годину. Машина колісного зразка виконує значний комплекс сільськогосподарських робіт з навісними і причіпними знаряддями. Навіть в умовах бездоріжжя він перевозить вантаж до 20 тонн при швидкості 35 кілометрів на годину.

Власне, про зручності ось що можна сказати. Кабіна «Т-150» суцільно металічна, має широкий кут огляду, герметизована, термо- і шумоізольована, обладнана вентиляцією і обігріванням. Є пристрій для обдування лобового скла. В кабіні двоє м'яких сидінь, одно з яких регулюється по росту тракториста. Машина легка у водінні, механізатор на нього затрачає набагато менше зусиль, ніж раніше.

— В такій машині наречену можна возити, — сміється Іван Семенович.

Не знаємо, настільки «Т-150» здатний на перевозки весільного поїзда, але, що нова машина, крім економічного, має неабияке соціологічне значення, — факт незаперечний. Досі в нашій уяві тракторист — людина з замащеними руками, в жнивну пору — тільки очі блищать. Нині він стає висококваліфікованим водієм потужної машини.

Перші дослідні зразки «Т-150» демонструвалися в кінці 1968 року, та вже в минулому, першому році дев'ятої п'ятирічки, колгоспи і радгоспи одержали сотні машин. Харківські тракторобудівники сприйняли як особисте зобов'язання плани партії, викладені в Директивах XXIV з'їзду КПРС. В 1975 році наша країна має довести випуск тракторів до 575 тисяч штук, освоїти виробництво потужних орних і промислових. Тож перший рубіж харків'янами взято — є сталевий богатир «Т-150».

Рік 50-річчя Радянської влади. Харківські тракторобудівники додають до справді історичного діалогу суттєве слово — з кочвейєра сходить мільйонний трактор.

4. «Т-150» і традиції ХТЗ

Доводилося не раз розмовляти з механізаторами. Вони з нетерпінням чекають швидкісної машини. Їм відомо, що вона має найвищий коефіцієнт корисної дії — проти всіх моделей аналогічного класу в нашій країні і за рубежем, що вона синхронно працює із «швидкісним» інвентарем.

Що ж роблять харків'яни, щоб приспорити вихід на поля нового красеня?

Ми йдемо вздовж нових корпусів. Тисячі квадратних метрів виробничих площ. Нові цехи, автоматичні лінії по обробці корпусів моста, котків, балансирів... Це тільки те, що відразу впадає в око. А коли додати «дріб'язок», — у виготовленні тисяч найменувань деталей з використанням нової оснастки, мірильного, різального інструментів — то можна з повним правом сказати: завершено гігантський труд.

І прекрасно, що цей труд увінчала найвища нагорода нашої Батьківщини. 13 квітня 1970 року Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв прикріпив до заводського прапора другий орден Леніна.

Ми невипадково потрапили в сьомий тракторний цех. Біля вже майже зібраного красеня чаклує одна молодь. Довір'я велике. Молоді руки роблять по суті вінець у складанні машини — обладнання кабіни, капотів і т. ін. Тобто, одягають її. І одягають відмінно. Здебільшого це вчорашні воїни, які несли службу свою десь на Кавказі, в Прибалтиці і під Москвою. Їх з'єднало прагнення бути машинобудівниками і працювати на знаменитому ХТЗ.

Ось біля нової машини робітники Микола Борисевич, Анатолій Пономарьов, Анатолій Андрющенко, секретар комсомольської організації Євген Бондаренко. Хлопці прекрасно знають, що до випуску ось цього елегантного супера був перший колісний «ХТЗ», знають до подробиць подвиг заводчан, звершений протягом 40 років. Вони назвуть ім'я «залізного» виконроба Дмитра Панасовича Меланикова, героя штурмових печей тракторобуду, розкажуть про рекорди коваля Миколи Овечнікова, одного з перших стахановців, про похід швидкісників тракторобудівників на чолі з токарем-чарівником Василем Павловичем Диканьом, перших ударників комуністичної праці.

Бойова робітнича традиція, якій не тільки вклоняються молоді тракторобудівники, а беруть її для життя, — тверда запорука незгасного ентузіазму, горіння, творчості.

І тому закономірно, що коли заводські ковалі на чолі з делегатом XXIV з'їзду КПРС Героєм Соціалістичної Праці Михайлом Івановичем Калашниковим стали ініціаторами походу за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки, його підхопили не тільки досвідчені майстри, робітнича гордість заводу — свердлувальниця, Герой Соціалістичної Праці В. І. Чміль, сталевар, кавалер орденів Леніна та Жовтневої Революції В. М. Борисов, токарі В. І. Сиделаников і М. О. Дербенєв, раціоналізатори-тисячники О. О. Бондаренко і Л. В. Худоренко, а й юні друзі ковалів — комсомольці Дмитро Юзьков, Валерій Леонтьєв, і багато інших.

Почин ковалів підхопило понад 20 тисяч заводчан. І то були не тільки гучні слова підтримки. Конкретна віддача — перший показник реальності зобов'язань, наполегливості в їх виконанні. Хетезевці близько десяти кварталів завойовують перше місце серед споріднених підприємств.

І одна з міцних традицій — готувати гідну робітничу зміну. Бо завтра заводу — це ще більш складні механізми, (тонніша) робота, ще вища якість. За велику роботу по проведенню професійної орієнтації, виробничого навчання учнів шкіл, розвитку технічної творчості серед заводської молоді харківські тракторобудівники стали лауреатом премії Ленінського комсомолу.

5. Все — для красеня

Ми біля заводської брами. Не з тим, щоб взяти інтерв'ю перед зміною в молодого робітника. Просто відчути поступ маси робітничої. Усміхнені обличчя, радісний настрій, ділова турбота. Тисячі трудящих рук, розум і енергія тисяч і тисяч. І все це через п'ятнадцять — двадцять хвилин буде служити одному — створенню нових одиниць потужного супер-трактора «Т-150».

Для нового красеня трудяться не тільки харків'яни. Вся країна. Десяткам верстатобудівних заводів видані технічні завдання. Лише проектні організації за замовленням тракторобудівників виконали робіт майже на півтора мільйона карбованців.

Трудяться для нової машини на Кіровоградському заводі тракторних гідроагрегатів, «Червоній зірці».

Хлібороб повсюдно чекає нового комплексу. Він — у плані вирощення густої ниви.

М. МІШИН,
редактор газети «Темп», ХТЗ.
В. ПОГРІБНИЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Харків — Кіровоград.

ВІД НОВОЇ ПРАГИ

ФЕСТИВАЛЬ САМОДІЯЛЬНОГО МИСТЕЦТВА УРСР

Того дня в залі Будинку культури Нової Праги слова «Братерство» і «Дружба» злітали з уст ветерана колгоспної праці і юного піонера, партійного працівника і самодіяльного артиста. Люди говорили про те «чуття єдиної родини», що народилося між вільними народами Країни Рад, що з'єднали свої долі під сонцем Радянської Батьківщини.

Подія, що тут відбулася, має пряме відношення до тих священних слів не тільки тому, що її увінчало запалення факела районного фестивалю, присвяченого 50-річчю створення СРСР, а й тому, що в ній ще раз виявилося оте невичерпне духовне багатство радянської людини, людини-трудівника. Це виявилося і в пристрасних словах промовців, які вітали учасників торжества, словах про безмежний потяг творців матеріального достатку до художньої творчості, і в самих красномовних фактах з культурного життя олександрійців.

150 художніх колективів брали участь в огляді самодіяльного мистецтва, присвяченого 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, — близько 3 тисяч аматорів. В ході огляду виникли нові «творчі одиниці»: в Ізмайлівському сільському Будинку культури — оркестр народних інструментів, Добронадіївському — танцювальна група, Войнівському — духовий оркестр, Мартоіванівському — інструментальний ансамбль...

Нині понад 6 тисяч учасників художньої самодіяльності Олександрійського району об'єднані в 422 аматорських гуртках. Це свідчення не лише повсюдного розквіту народних мистецьких сил, це свідчення й того, що тут мається об'ємний засіб духовного впливу, велика підмога натхненній праці хліборобів.

Про це говорила у своєму виступі під час відкриття фестивалю самодіяльного мистецтва, присвяченого 50-річчю створення СРСР, голова оргкомітету, заступник голови райвиконкому М. А. Таранова.

Яскравою ілюстрацією до цього була коротка розповідь голови колгоспу імені Леніна (с. Нова Прага) В. М. Філоненна про дружбу праці і пісні. Один лише штрих. По 38 центнерів зернових зібрали трудівники цього господарства на своїх полях в першому році п'ятирічки, озимої пшениці — по 43 центнери. Продали державі хліба в два рази більше від запланованого. Відрадні й інші виробничі показники, і що ж? Можливо, хлібороб тільни й знав стежину: домівка—поле. ферма—домівка? А новопразьці можуть сьогодні похвалитися ще й жіночим вокалом і танцювальним колективом, естрадою і духовим оркестром...

Електрик В. М. Ситник, вчитель Н. Л. Савіна, медпрацівник О. Г. Гусєва запалюють вогонь районного фестивалю, щоб кожне селище і село сповнились найзавзятішим змаганням у пісні, у танці, в радості.

З вітанням до учасників торжества звернулися директор Головківського Будинку культури М. І. Дабець, голова колгоспу імені Леніна В. М. Філоненко, секретар райкому КП України М. Г. Цибульський.

У відкритті фестивалю взяла участь та звернулася з вітальним словом до учасників торжества голова обласного оргкомітету, заступник голови Кіровоградського облвиконкому Є. М. Чабаненко.

У великому концерті, що відбувся наприкінці свята, перша пісня, перше слово — про Леніна і Комуністичну партію, дружбу радянських народів-братів, нашу Радянську Батьківщину.

В. ОЛЕКСЕНКО.

Щойно учасники художньої самодіяльності Новопразького Будинку культури Ігор Семенюк та Олена Гусєва запалили факел районного фестивалю (фото вгорі). Виступає вокальний ансамбль колгоспу імені Леніна.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ЗУСТРІЧІ

З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА

1

...Першим зайшов до хати староста. Якось химерно протягнув поглядом по всіх закутках, поважно сказав:

— Ти ось що, Домко... По-доброму тебе прошу: заціпи зуби, щоб язик твій не приніс погибелі. Привів я тобі їхнього офіцера на квартиру...

І в цю ж мить зайшов він, високий русявий молодик в зеленому мундирі, з двома валізами в руках. На устах офіцера блимнула посмішка, і він привітався з господинею. А староста, ще раз кинув на неї насторожуючий погляд, вийшов з світлиці.

Новий квартирант Домки Теревюк поклав біля порога свої речі, odрекомендувався:

— Герберт Гольцштер. Я — доктор коней.

— Розумію, розумію, — байдуже одказала жінка. — Ветеринар, значить. А я вже думала, що це один по набору ваших дівчат у вашу прокляту Німеччину.

Герберт сів на красчок довгої лави, засмучено подивився на Домку:

— Не треба так казати, — мовив раптом благально. — Німеччина — велика держава, а німці — великий народ. То тільки Гітлер...

І не докінчивши фрази, почав іншу:

— А перед кожним нашим не говори так. Погано буде. Я знаю російську мову і розумію тебе, матка. Я вивчив вашу мову, бо російський народ теж великий.

Жінка з подивом прислухалась до тих слів німця і не могла одразу збагнути, чи перед нею хитрий і лукавий фашист, чи справді співчуваючий.

Герберт тим часом розкладав на столі ковбасу, цукерки.

— Сідай, матко, — разом пообідаємо. Мені тільки молока дістань. Я платитиму. Не сядеш зі мною — теж не обідатиму...

Того ж дня Домка дізналася, що Герберт був єдиним сином у батьків, збирався стати науковцем. Та на нього сиріть одягнули військову шинелю. І тепер цей двадцятитрьохрічний хлопець навіть не знає, чи жива його мати, чи видужав хворий батько. Бо останні листи вертаються з Берліна. А зараз ось він каже цій простій українській жінці:

—Я не безумір. Не дивіться на мене так...

І вона раптом повірила йому, поклала перед офіцером цілушку житнього хліба, сіла поруч за столом. І згадала свого чоловіка, про якого ось уже рік нічого не знає.

А якось він запізнився на обід. Вбіг стомлений до сіней, збентежено заговорив:

— Боже, що вони роблять з людьми! Зігнали до конюшні, б'ють гарапниками, хочуть дізнатись, хто розклеїв листівки коло комендатури. Через бокову браму я випустив зовсім юне дівча. І тепер вони шукають...

— Кого?

— Та дівчину. Я стояв за жеробцем і чув, як дід процепотів: «Тікай, Валю, бо вони вже дещо знають». І дівчина кинулась під ясла. То я так подумав, може, то вона винна в тому, що... Там допитували молдаван, сусідів ваших. Але ніхто не сказав про дівчину...

2

Після обіду покликали до конюшні і Домку. Вона стала в юрбі згорблених жінок, слухала роздратованого старосту.

— Пан офіцер вимагає негайно назвати ім'я партизанки.

Тоді сам комендант підійшов до сивобородого діда, заволав:

— Ти — Гасіца, так? Ти — молдован. А вони, ці хахли, сміялись і сміються з тебе. Ти ж їх збираєшся захистити. Хто вони тобі тепер?

Дід лукаво глянув на офіцера, одказав:

— Це всі мої родичі.

— Сволочі! — знову вигукнув істерично комендант. — Розстріляю. За вбитого фельдфебеля десятьох. І за листівки. За спалений ворох жита...

І хто знає, як би закінчився той інцидент на майдані біля конюшні, коли б там раптово не з'явився вершник в мундирі фашистського офіцера. Він щось вигукнув по-німецьки. І комендант з своєю челяддю, виструнчився, слухаючи наказ старшого по чину. Вершник притих. І тоді комендант вигукнув:

— Розійтися!

Увечері Герберт приніс втішну новину. Виявляється, німець, що прибув в село на коні, наказав коменданту припинити розправу над селянами, «щоб не сполохати більш значимого партизанського агента». Потім була вечеря. І коли вершник знову зник за Лозуватим, на столі під тарілками було знайдено його записку: «За розправу над нічим неповинними людьми — ніж в шию кожному фашисту. КАЛАШНИКОВ».

— З усього видно, що це був росіянин, — розповідав далі Герберт. — Отже, він обдурив коменданта. Вирушив українців і молдаван. Знову — червоне диво. А наші за обіцяне широке поле на Україні продають своїх начальників, б'ють в пику підлеглих. Вони вірять, що їм вділять-таки під Вінницею, чи коло Первомайська пшеничний клин. Мені ж цього не було потрібно ще з першого дня війни...

...Він не приходив на квартиру дві доби. А коли повернувся, застав Домку заплаканою.

— Забрали мою годувальницю, — озвалась крізь глибоке зітхання жінка. — Калину вивели з хліва і погнали до високої клуні. Вони в кожному обійсті забирають. Мабуть, Гітлеру нема чим збити оскому, набуть кишки злиплись — м'ясця закортіло.

Герберт миттю одягнувся і вибіг на вулицю. А через півгодини жінка бачила коло воріт свою Калину. Корова вже була прив'язана до кілця, а Герберт мив у діжці забруднені руки.

— Оддали, — засміявся вдоволено, коли ввійшов до хати. — Я, кажу їм, теж без молока не можу...

Зраділа господиня, тихцем усміхнулась. А потім стала перед Гербертом, ніби мати перед сином і мовила:

— Ти славний хлопець. Тільки не збагну, чому боїшся піти од них геть.

— Я нічого поганого не роблю. за всю війну жодного разу не вистрелив в російського солдата...

3

Герберт сидів зажурений на довгій дубовій лаві, стишено говорив:

— Нас посилають на Схід, бо нікому тепер вже перегороджувати дорогу росіянам... То вже, мабуть, не пощастить написати книгу, про яку я мріяв. Бо ідемо в саме пекло...

І поїхав до Первомайська, потім — далі...

А через кілька днів раптом знову з'явився в селі. Без чемодана. Тільки пакунок тримав у руці. Як і раніше — од дверей та на довгу дубову лаву сідає. І простягає Домці гостинець.

— Це хустина. Візьміть на згадку. І не подумайте, що вкрадена. Вона угорська. В штабі виміняв за спирт.

— А теперички куди?

— Знайшлись добрі люди, які допомогли. І тепер ось, може, пощастить добратись додому. Поїзд мій відходить опівночі.

І раптом тривожно:

— Бачив бог, як палала земля. Російські танки чавили гітлерівські гармати, мов ложки. А «Катюші»... О, ті «Катюші»!..

Тоді заговорив про Жукова, Ротмістрова, Жадова. І про рядових радянських воїнів:

— Мені один штабіст сказав, що вони стають ще нескоринішими і міцнішими, коли їх бити. І от в злобі від безнадії німець палить землю. В одвіт — лавина вогню з російських позицій. Гітлерівці тікають. А солдат ваш підводиться в такому гніві, що моторошно стає. Я бачив, як падав узбек, а його підхоплював український хлопець. Я бачив, як молоденький солдат закривав собою командира. Все навколо гуло, а вони йшли на нас. В такому пориві вони пройдуть всю Європу. Ніяка сила вже не встоїть проти тієї лавини...

Коли стемніло, Герберт поїхав. А жінка записала на невеличкому клаптику паперу його ім'я і поклала під скатерку на столі. Через багато літ той папірець знову потрапив до її рук, і вона згадала симпатичного німецького хлопця, який так любив життя і ненавидів фашизм...

М. ШЕВЧУК.

с. Лозувате
Ульяновського району —
Кіровоград.

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 16 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Гімнастика для дітей. (Москва). 9.15 — Новини. (Москва). 9.30 — Для школярів. «Будильник». (Калінінград). 10.00 — Музичний кіоск. (Москва). 10.30 — Для дітей. «Іскорка». (Донецьк). 11.00 — Програма передач. (Київ). 11.05 — — За накресленнями XXIV з'їзду КПРС. «Сільські обрії». (Київ). 11.35 — Для молоді. «Здрастуй, Кубо». (Київ). 12.05 — «Донецькі самоцвіти». Концерт - конкурс. (Донецьк). 13.35 — Мультфільм «Казка про живий час». (Київ). 13.45— Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (Москва). 14.15 — Телефільм «Чотири танкісти і собака». 7 та 8 серії. (Москва). 15.45 — Народний телеуніверситет. (Москва). 16.30 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (Москва). 17.30 — Телефільм. (Кіровоград). 17.45 — II Народний фестиваль українських кінофільмів, присвячений 50-річчю СРСР. (Кіровоград). 18.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат Європи з фігурного катання. Показові виступи. (Швеція). 20.30 — Програма «Час». (Москва). 21.00— Кінопанорама. (Москва). 22.30 — Українське кольорове телебачення. Естрадний концерт. (Київ).

ДРУГА ПРОГРАМА. 18.00 — Мультфільм «Царівна-жаба». (Київ). 18.40 — Телефільм «Гривко». (Київ). 19.00 — Художній фільм «Веселі розплюєвські дні». (Київ). 20.30 — «На добраніч, діти!». (Київ). 20.45 — Фільм-концерт. (Київ). 21.15 — «Фауст і смерть». Телеспектакль. (Київ).

ПОНЕДІЛОК, 17 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Художній фільм «Гомінкий день». (К). 15.55 — Програма передач. (Кіровоград). 16.00 — На допомогу школі. О. Корнійчук. «Загибель ескадри». (К). 16.35 — Для дітей. «Білочка - книгоноша». (Харків). 17.05 — «Щастя — людям». (Ужгород). 17.30 — Телевісті. (К). 17.50 — Республіканська фізико-математична школа. (К). 18.20 — «Космічні горизонти». (М). 19.00 — Програма «Час». (М). 19.30 — Урочисте відкриття Другого народного фестивалю українських радянських кінофільмів. (Кіровоград). 21.45 — Українська кінопанорама. (К). 23.15 — Телевісті. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. ПОНЕДІЛОК, 17 СІЧНЯ. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Художній фільм «Гомінкий день». (К). 17.00 — «П'ятирічка, рік другий». Телепарис. (М). 17.30 — Для школярів. «Вогнище». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «Загін відважних». (Донецьк). 19.10 — Телефільм. «Гомер XX століття». (К). 19.35 — Г. Мухтаров. «Чортове плем'я». Вистава Тернопільського театру імені Т. Г. Шевченка. В перерві — «На добраніч, діти!». (К).

ВІВТОРОК, 18 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «Лети, наша пісне». (К). 10.15 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 11.15 — «Музичний кіоск». (М). 11.45 — В ефірі «Молодість». «Алло, ми шукаємо таланти». (М). 13.15 — На-

родний телеуніверситет. «Наука РРФСР». (М). 14.00 — Кольорове телебачення. Естрадний концерт. (М). 14.30 — Документальний телефільм «Родом з комсомолу». (М). 15.00 — Телевісті. (К). 17.05 — Програма передач. (Кіровоград). 17.10 — Хроніка тижня. (Кіровоград). 17.20 — Оголошення. (Кіровоград). 17.25 — «На головних напрямках п'ятирічки». (Миколаїв). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Мультфільм «Подарунок». (К). 18.10 — Міжнародний турнір з хокея з м'ячем на приз газети «Советская Россия». СРСР — Швеція. Другий період. (Трансляція з Ульяновська). 19.00 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.30 — «Гумор наших друзів». (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокея. «Динамо» (М) — СКА (Ленінград). 21.45 — Музичні новини. (М). 22.30 — Прем'єра студії «Укртелефільм». Телефільм «Спогади та роздуми». (К). 23.30 — Телевісті. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — Для школярів. «Запрошення на Олімпіаду». (М). 17.30 — «Комуніст і час». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Музфільм «Струни гучні». (К). 18.40 — Телефільм «Герхард». (К). 19.00 — Художній фільм «Гомінкий день». (К). 20.35 — «На добраніч, діти». (К). 20.50 — Реклама «Служба побуту». (К). 20.55 — Телефільм «Це було в Орші». (К). 21.45 — Естрадний концерт. (М).

Про можливі зміни в програмі вас повідомлять диктори радіо і телебачення.

Кіровоград. Стадіон спортклубу «Зірка». З настанням зими бігові доріжки тут перетворились на ковзанку. У вихідні дні сюди приходять десятки кіровоградців, щоб відпочити, позмагатися з вітром на ковзанах.

Фото Л. РЕЗНІЧЕНКА.

ОДЕРЖИМИЙ ПОЛУМ'ЯМ САДУ

● РОЗДУМИ ПЕРЕД КАРТИНАМИ БОРИСА ВІНТЕНКА

З роботами кіровоградського художника Бориса Вінтенка знайома широка аудиторія не тільки обласного центру. Його картини неодноразово включалися в загал республіканських виставок, і справляли тим далеко не посереднє враження.

Цілком закономірно.

Борис Вінтенко не належить до тих володарів пензля, що прокладають свій творчий шлях по давно протореній стежці. Про це добре знають шанувальники творів нашого земляка, про це говорила відома українська художниця Т. Н. Яблонська.

І ось сьогодні ми маємо змогу ознайомитися з більш повним доробком В. Вінтенка. В художньому салоні відкрито першу персональну виставку творчих робіт Бориса Вінтенка, виставку, присвячену 50-річчю утворення СРСР.

Виставлено близько сорока картин. Салон вже встигли відвідати сотні кіровоградців. Про це свідчать теплі слова подяки, щирі побажання у книзі відгуків. Є у цій книзі і суперечливі рядки... То добре. Там, де проявляється справжнє мистецтво, часто виникає два протилежні полюси.

Перед нами три портрети передових колгоспників з Долинщини — доярки Л. Скрипник, комбайнера І. Хижняка, свинаря-оператора С. Віліжінського. Три портрети, три настрої, три характери. І не тільки за зовнішніми ознаками. Дивлячись на світанкове тло ферми, вловлюєш в очах жінки-трудівниці неспадному жагу до життя, поринаєш у світ її мрій і радощів. На портреті не зображено рухи. Але ти відчуваєш тепло долонь. Вчаться і недоспані ночі, і тривога, і висока людська гордість. Та гордість ясно читається також в портретах комбайнера і свинаря.

Етюд «Весна». Перед зором постає ряд сільських будівель, дерев, річка, лелеки в гнізді на хаті, далина... На перший погляд полотно досить натуралістичне. Але це тільки на перший погляд. Бо чим довше дивишся картину, тим глибше і глибше вбачається її суть, кожним нервом входиш в її животрепетну плоть. Свіжими весняними настроями, утвердженням добра, краси, вічності віє літепло фарб.

В такій манері виконано і роботи «Весна-веселка», «Жнива», «Повінь», «Дуб». Ось ти ніби поринаєш у море сонця, ось кутає тебе мрійна голубінь, ось потрапляєш у повінь. Вода, скрізь вода. Верби забрели в ону купіль, ніжаться. Повінь переростає в синій туман, хати і дерева потонули в ньому... Серед квітучого лугу — могутній дуб. Глибинне коріння міцно тримає погорду красеня природи, і, здається, саму землю охопило то коріння, а розложисте, кругла крона колише небо. Символічно! Точно передано, по-філософському осмислено суть великого Життя.

З кожного етюда, з кожного полотна проступає реальна картинність природи. Художник дарує нам лише вибіркові спалахи весни, намагається увіковічити лише ті живі клітини, котрі вигулькнули з доброго полум'я пробудження, з сонячного саду сьогодення. І оте полум'я саду—скрізь. Навіть в просторому інтер'єрі селянської світлиці. Там стіл, накритий скатертиною, мальована скриня, рушники над фотокартками. І квітенята на вікні. Але не вони заселять світлицю живим духом — з-за світлих шиб лллється до хати небо, пливуть дерева, гомін людей і машин.

Гарне враження справляє робота «Три лицарі». На передньому плані — колосся. Та не золотиться, не грає світлими зернами живо. Воно зчорніло од ворожих орд. Зчорніло, але не осипалося, не впало додолу. Над ним — три лицарі, тіні наших далеких предків, що боронили рідну землю від завойовників. А над головою небо. Не голубе, не синє, від пожеж і крові воно поблякло, поруділо.

Надовго збережеться в пам'яті і «Коліївщина», де вправно змальовано (випалюванням по дереву) образ славного вожака народних повстанців Максима Залізняка.

Отже, Бориса Вінтенка слід вітати, слід дякувати художника за добрі весняні настрої, що зажили сонячно, полум'яно.

Валерій ЮР'ЄВ,
член Спілки письменників УРСР.

Нова картина В. Вінтенка «Коліївщина».

Люди. Події. Час.

ЖАН БАТИСТ МОЛЬЄР

350 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

«Мольєр чи не найбільш всенародний і тому прекрасний художник нового мистецтва».

Лев ТОЛСТОЙ.

Творчість великого французького письменника-комедіографа розвивалася в роки панування класицизму. Одначе у своїх творах Мольєр прагнув до зближення естетики цього напрямку з життям; перетворюючи вживаний ним народний форс в соціально-побутову комедію характерів, що розвінчувала дворянську культуру і обмеженість буржуазної моралі. В пізній період творчості поглибилась його викривальна сатира на сучасне суспільство («Міщанин у дворянстві»). Комедія «Тартюф» — нищівне викриття підступності і лицемірства буржуазії, «Дон Жуан» приносить його авторові звинувачення в атеїзмі і вільнодумстві...

Завдяки рішучому протестові письменника проти соціального зла, мужній стійкості в його боротьбі з ворогами, фігура Мольєра здобула героїчний і драматичний відсвіт, як подвижництво, його життя постає перед нами, як безперервний ланцюг подвигів драматурга. І хоч триста літ вже немає живого Мольєра, він — наш сучасник. Бо в світі залишаються ще Скупі і Тартюфи, залишається той світ, світ буржуазної моралі, яку нищівно викривав Мольєр.

„Свята проходили гучно, з дотриманням всього, що було заплановано. У квітковик театрах оркестри грали мелодії Люллі, падали величчю зорі з неба. Поволі наближався шостий, роковий день «Втіх» короля Людовика XIV-го. В той день, 12 травня, Мольєр попередив короля, що п'єса ще не готова, показав двору три акти із таємничої п'єси про каняку, що називалася «Тартюф або лицемір».

Комедія про Тартюфа почалася при загальному захопленні, яке тут же змінилося великим здивуванням. А до кінця третього акту публіка вже не знала, що й думати, у декого промайнула думка, що, можливо, пан до Мольєр і не зовсім при здоровому розумі.

Серед духовних осіб є, безперечно, всілякі, такі, як абат Рокет, якого Мольєр знав у незабутній лангедокський час, коли Рокет прославив себе перед всією паствою найгидкішою поведінкою, або відомий бордоський францісканець Ітьє, що відзначився в часи Франди нечуваними зрадами. Але все-таки відтворювати на сцені те, що відтворено Мольєром... Ні, погодьтесь, це здалося всім немислимим!

Обурення вилилося з надзвичайною швидкістю і виявилося в гробовому мовчанні. Сталася нечувана річ. Комедіант, із Пане-Рояля одним помахом свого пера зіпсував і обірвав версальські торжества: королева-мати демонстративно залишила Версаль.

А далі події набрали серйозного характеру. Перед очима короля зненацька з'явилася вогнена мантія і постав перед ним не хто інший, як архієпіскоп міста Парижа кардинал Ардуен де Боман де Перефікс і почав дуже настійно і переконливо прохати короля тут же заборонити показ «Тартюфа».

Закінчивши так невдало свята, король відбув до Фонтенебло. Не встиг він порядно влаштуватися, як йому принесли надрукований в Парижі з великою оперативністю твір кюра церкви святого Варфоломія отця П'єра Руле. На його думку, Мольєр о зовсім не людиною, а демоном, лише обернення у плоть і одягнутим в людську одежу. І через те, гадав П'єр Руле, що пекельний вогонь все-одно наповні забезпечений Мольєру, то треба згаданого Мольєра, не чекаючи цього пекельного вогню, спалити перед усім народом разом з «Тартюфом».

Слід було чекати, що автор, який переніс важкий удар в зв'язку з «Тартюфом», покається і напише твір, який не чіпатиме соціальних устоїв і буде зовсім прийнятним. Але нова комедія «Дон Жуан» викликала що більше обурення. Герой Мольєра Дон Жуан був повним і завершеним атеїстом, причому цей атеїст був дотепним, безстрашним і дуже привабливим, незважаючи на свої пороки.

Один з рецензентів зауважив, що добре було б, якби автор був уражений блискавкою разом зі своїм героєм...

(За книгою М. Булгакова «Життя пана де Мольєра»).

НА СЕЛО ДІДУСЕВІ

● ФЕЙЛЕТОН ЕПІСТОЛЯРНОГО СТИЛЮ

«За що Ви, діду, скарали так мене перед самісіньким Новим роком? Чи Вас чимось образив, чи злі язики нашептали на мене? Ій-бо,дідусю, не завинив я перед Вами, був добрим онуком та добрим студентом. Добрим онуком так і залишаюся, а студентом, з Вашої, діду, ласки, став нікудишнім, і у святковому номері стінгазети на мене критину намалювали, позбавили стипендії, і зробився я посміховиськом, і ніякого, діду, весілля не будо, бо Наталка одхилилася од мене, і вже до неї тітчин Микола залицяється. А з Миколи, самі знаєте, хлопець — як з пужална дишло. Та, бачте, тепер він миліший Наталці, бо мають його за студента старанного, а Дмитро Гук, твій онук, кажуть, зробився ледацюгою і лекції прогулює.

Дідусю, не шліть черв'янців, бо так воно виходить: одержав десятку, втратив чотири. Оце ж зазнав лиха через того черв'янця, якого Ви надіслали до свята. Ранюсінько прибігаю за ним у друге відділення зв'язку. Пам'ятаєте, було воно коло «Червоної зірки», а зараз трохи далі, у новому будинку по вулиці Чигиринській. Так ось, прибігаю на восьму ранку, коли воно відкривається. Воно й справді відкрите. Ну, міркую собі, ще на лекцію втраплю. «Грошей нема ,— каже мені начальник відділення Антоніна Іллічна Фетисова. — Зайдіть пізніше». Помчав я на лекції. Запізнився. Та минулося. На перший раз вибачили. «Пару» відсидів, а з другої «смикнув» на пошту. «А грошей ще нема», — каже начальник. Бачу, не я один такий. Чекають: мо' хто комусь пересилатиме. Не дочекався, на третю «пару» встиг. Прийшов надвечір. «А грошей вже нема», — каже начальник. Вона каже ввічливо, бо на стіні китайка висить, а на китайці золотими ниточками гарно вишито: «Зразковий колектив». На ранок, дідусю, намітив напостати на своєму і дочекатися черв'яця. О восьмій, звісно, сказали: грошей нема. На лекції не йду, чекаю та спостерігаю. Людей чимало нудиться. Там і студенти, там і робочий люд. Чекають і грошей, і посилок (затям, дідусю, щоб і посилок не слав). Бо зранку не прийшла помічник начальника, а в неї ключ від комори чи як там їхній склад зветься, а другий ключ хтось там десь забув. О десятій, дідусю, почали видавати посилки. А грошей не дають. Залишилося терплячих нас двоє, я та няня з дитячого садка Алла Грабовська. Вона журиться, каже, десятку одержу, а як за прогул відрахують, то нащо мені така поміч. Що, кажу, ваші втрати проти моїх. Місячна стипендія за прогул: чик і нема.

З нудьги стали ми гортати книгу зауважень і пропозицій. Еге, ще не таке у цьому відділенні витворяють. Тетяна Орловецька написала в книзі репортаж про те, як їй не хотіли запакувати бандероль. Фетисова доводила, що це діло не її, а Орловецька доводила, що це діло пошти. Бандероль таки запакували, а під скаргою хтось дописав «Копія знята». Значить, Катерині Молодцовій пощастило більше. Бо під її скаргою ще й приколена резолюція начальника поштамту: «Пом. начальника другого відділення зв'язку т. Карпова покарана в адміністративному порядку». А Молодцова скаржилася, що в робочий час працівники відділення не захотіли прийняти грошовий переказ. У книгу я, дідусю, скарги не писав, бо бачу, вони, ті скарги, відскакують, як горох, від стіни. А ти мені мізерії не шли. Як шлеш, то вже таку суму, щоб у кільна разів стипендію перекрила. А посилок і зовсім не шли, я за ними ходити не буду. Краще вези «сидора». На сім, дідусю, бувайте здорові. Шле Вам привіт

Ваш онук Дмитро ГУК».

З дозволу студента, його листа підготував до друку

І. БЕЗДІТНИЙ.

● ШАХИ

НАШ КОНКУРС

ЗАВДАННЯ № 3

1. Назвіть прізвища усіх чемпіонів світу з шахів. (2 очка).

2. Що означає термін «блокада». Наведіть приклад. (2 очка).

Розв'яжіть етюд:

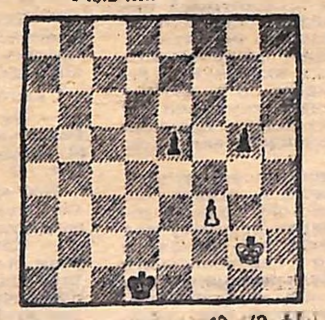

Білі: Крg2, п. f3 (2 фігури).

Чорні: Крd1, пп e5, g5 (3 фігури).

Хід білих. Нічия. (2 очка).

Останній строк надсилання відповідей 25 січня.

На лінії „ЧИТАЧ-ГАЗЕТА"

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ

Я навчаюся в десятому класі. Мені хочеться поступити до технікуму органічної хімії. Де є такі технікуми?

Надія СЕРГІЙЧУК.

Ульяновський район.

Якщо тобі до вподоби хімія, радимо поступити в хіміко-технологічний технікум. Такі технікуми є в містах Дніпродзержинську, Донецьку, Калуші Івано-Франківської області, Новому Роздолі Львівської.

ЧИТАЧ СТУРБОВАНИЙ

Коли буде світло?

Вже з місяць пройшло з того часу, як на підходах до центрального тваринницького містечка в колгоспі імені Чкалова нашого району встановили ртутні ліхтарі денного освітлення. Але світла поки що немає, бо немає до ліхтарів потрібних ламп.

Хочеться запитати у керівників колгоспу: коли ж тваринники діждуться того дня, що шлях до місця роботи їм буде освітлено?

Л. ПОЛІЩУК.

с. Журавлинка
Голованівського району.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316030 ГСП, Кіровоград, 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР», орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гоголя, 2.

БК 05509. Індекс 61 197 Зам. № 10572. Тираж 60.000.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.